

syningssituation for visse vigtige varer må det imidlertid anses for påkrævet, at loven om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v. fortsat holdes i kraft, og i overensstemmelse hermed foreslås det at forlænge loven indtil udgangen af marts måned 1953.“

Ved fremsættelsen af lovforslaget gav *handelsministeren* en udførlig redegørelse for den handels- og valutapolitiske situation, som partiernes ordførere ligeledes udtalte sig om under sagens første behandling i folketinget.

Det mest karakteristiske træk i den økonomiske udvikling i 1951 var, efter hvad handelsministeren anførte, den vending, der hen på efteråret indtrådte i vort *betalingsforhold overfor udlandet*. Medens årets første del bragte en fortsat stigning af importpriserne og en yderligere forringelse af valutasituationen, standsede prisstigningen i andet halvår, bytteforholdet i udenrigshandelen bedredes, og der indtrådte en væsentlig *lettelse i valutasituationen*.

Forbedringen i betalingsforholdet overfor udlandet blev ikke opnået ved hjælp af en strammere importregulering. Tværtimod er der i løbet af 1951 foretaget en yderligere liberalisering af importen; den samlede liberaliseringsprocent er steget fra 50 til 65; denne forøgelse af procenten skyldes væsentligt en udvidet liberalisering af bearbejdede varer, for hvilke liberaliseringsprocenten er fordoblet fra 25 til 51 pct. Samtidig har retningslinierne for bevillingsudstedelse til de varer, der fortsat har været underkastet importreguleringen, været ret liberale.

Usikkerheden i skønnet over fremtidsudsigterne må imidlertid „mane til forsigtighed i vore dispositioner fremover. Dette gælder så meget mere, som vi ganske vist for tiden har balance i vore betalingsforhold overfor udlandet, men ikke har valutaeserver af betydning, der kan tjene som stødpude overfor en eventuel ugunstig udvikling. Tværtimod må vi nu trækkes med følgen af de tidligere års underskud i form af en betydelig *offentlig gæld*, der skal afdrages og forrentes. Hertil kommer de vanskeligheder, der knytter sig til den stedfindende *forringelse i vor dollarbalance* samtidig med nedgangen i den amerikanske dollarbistand.“

Handelsministeren sluttede sin redegørelse med at påpege, at „mens man på visse områder fortsat har kunnet arbejde henimod opfyldelsen af vareforsyningslovens formål, at afvikle de ekstraordinære reguleringsforanstaltninger overfor erhvervslivet, er der stadig områder tilbage, hvor en regulering fortsat må opretholdes. Det drejer sig om såvel reguleringen af samhandelsforholdene overfor udlandet som de forbrugsregulerende foranstaltninger indadtil. Det må derfor anses for nødvendigt, at vi påny forlænger vareforsyningsloven. . . .“

I det udvalg, hvortil lovforslaget henvistes, enedes samtlige medlemmer med undtagelse af retsforbundets repræsentant om at